

Внучката на Лѣтото

(Приказка)

Лѣтото бѣше едъръ и здравъ старецъ, съ мургаво и загорѣло отъ слънцето лице. Той имаше дълга жълта брада и гжсти вѣжди, които бѣха толкова голѣми, че въ тѣхъ можеха да се криятъ и да виятъ гнѣзда малкитѣ птички. Изподъ вѣждитѣ му свѣтѣха кафяви и добри очи, които съ бащинска обичъ гледаха широкитѣ полета, по които се трудѣха работни хора, и далечната гора, въ която се криеха птички и диви звѣрове. На главата си старецътъ носѣше широка сламена шапка, толкова широка, че подъ нея можеше да се побере на сѣнка цѣло стадо овци.

Старецътъ живѣеше въ дървена колиба, покрита съ слама. Въ колибата бѣше послано миризливо сѣно, а изъ нейнитѣ кѣчета се криеха хиляди шурци, които непрѣстанно свирѣха и изпѣлваха съ музиката си цѣлото поле.

Старецътъ имаше внучка, която се казваше Румена. Румена бѣше малко момиченце и имаше сини очи, които гледаха като двѣ цвѣнали въ полето сини цвѣтя. Тя имаше дълга руса коса, която се жълтѣеше на слънцето като узрѣло жито на нивата. А бузитѣ ѝ бѣха румено-червени, като узрѣли червени ябълки. Но най-хубавото въ Румена бѣше нейното добро и милостиво сѣрдце.

Тя почистваше колибата на дѣда си, готвѣше му, носѣше му вода отъ студения изворъ. Тя се радваше на зеленитѣ и златни брѣмбари, които прѣхвъркваха надъ полето и свирѣха заедно съ шурцитѣ.